కవితా కౌముది

అమ్మ నిజం

రవి కిరణం

మన్ను నిజం
మిన్ను మిథ్య
చినుకు నిజం

కళ్ళు నిజం
కలలు కల్ల
కన్నీళ్ళు నిజం

మగువ నిజం
మనసు మాయ
తనువు నిజం

అమ్మ నిజం
అక్క రాదు
ఆలి నిజం

బ్రతుకు నిజం
భయం భ్రాంతి
తెగువ నిజం

కలం నిజం
కవి కల్ల
కవిత నిజం

మనిషి నామోషీ

సాంజీ శ్రీరామ్, విజయనగరం

నలుగురెదుట నాట్యం చేసేందుకు నెమలికి నామోషీ కాదు
గంతులేసే లేగదూడ జనమంత వింతగా చూస్తారనుకోదు
ఎగరాలని యదలో ఆశ కలిగితే పక్షి ప్రయాణం ఆగేనా?
పాడలని మదిలో కోరిక పుడితే కోకిల గానం ఆపేనా?

ఉరుకులాడేటి ఉడుత చెప్పదా ఆదమరుపులో ఆస్వాదం?
ఉబికి ఎగిసి పడు కడలి అలలలో కనిపించదా ఓ వినోదం?
కానీ మనుషులం ..మనం..??
నవ్వుల పువ్వులు విరిసినా
నయనాన జల్లులు కురిసినా
చీకు చింతలు కుట్టినా
భావాలను బంధించేస్తూ ..మనలో మనల్ని దాచేస్తూ
ఆనందాలను అణిచేస్తూ..మనల్ని మనమే దోచేస్తూ
''పెద్దవాళ్ళమ''ని లోలో ఏవో హద్దులు విధించుకుంటున్నాం
''పేదవాళ్ళమ''ని అసలు నిజాన్ని పూర్తిగా విస్మరిస్తున్నాం
''హుందా'' రంగులు వేసుకుని జీవన రంగస్థలమెక్కాం!
జడత్వానికి స్థిరత్వానికి బొత్తిగా వ్యత్యాసం మరిచాం!
వేషభాషలే తెలియని ప్రాణులకున్నాయి భావావేశాలు
వెలికి దూకేటి ఆ వాహినిని అడ్డుకోవు ఏ ఆదేశాలు!
మృగాల కుండని తర్కం మనదని రచించుకున్నాం మానవపర్వం
జంతు గణాధిపతులం మేమని ఏమి చూసుకుని మనకీ గర్వం!?
మనలా మనం మనలేని క్షణం మరణంతో సమానం
మరిలా జనం చస్తే అనుదినం ఈ జగమే ‘స్మశానం‘..!

నిరీక్షణ

సన్నిహిత్, హైదరాబాదు

నిశిరాత్రి - నిర్జీవపు రాత్రి
ఆకాశవీధుల్లో విహరించే
నా ఊహల కన్నియను నిర్దయ విధి
కాటేసిన కాళరాత్రి;
బాధల ముళ్ళు గుచ్చి - నా గుండెను
కారిన రక్తపు జల్లు అంటిన-

రుధిరవర్ణపు రాత్రి;

యుగాల సాన్నిహిత్యపు ప్రియ

నెచ్చెలి - నిష్కర్ష నిష్క్రమణ

మిగిల్చిన

- ఒంటరి తనపు వాసన నిండిన

విరహపు రాత్రి;

చేతనాచేతనల నడుమ-

నిట్టూర్పుల వడగాలి విదిల్చిన-

వేదనా భరిత నిశ్శబ్దపు రాత్రి;

నా ఈ చీకటి బ్రతుకున మళ్ళీ

భానూదయం ఎప్పుడో?

వెచ్చటి రవికిరణ స్పర్శ

నా మేనికి తగిలేదెన్నడో?

మైకేల్ జాక్సన్

డా.కల్లూరి శ్యామల , న్యూఢిల్లీ

మైకేల్ జాక్సన్

ప్రపంచం అంతా అందరి నోళ్ళలోనూ

ఈ రోజు నీ పేరు

నీ గొప్పదనాన్ని గురించిన గుణగానం!

ఎవరు నువ్వు మైకేల్ జాకో?

బ్రతికి వున్నన్నాళ్ళూ అనుక్షణం

చస్తూ బ్రతికిన ఒక

విషాదమోహన మూర్తివి!

నువ్వు సృష్టించిన నాదాలు

బ్రహ్మాండమంతా నిండి

నీ స్వరసృష్టి శిఖరాన్ని

చేరుకున్న ఆ రోజులలో నీవేం చేస్తున్నావు?
నిన్ను నిన్నుగా ప్రపంచం గుర్తింపగలిగిన
ప్రతి వ్యక్తిత్వపు గుర్తింపుతోనూ
ఆడుకున్నావు, చెలగాటమాడావు, వ్యక్తిగా ఏ అగాథాల
లోతుల్లోనో కూరుకుపోయావు!
నిన్ను, నీ సంగీత ప్రతిభనీ పూజించిన
ఒక తరం యువతరం నిన్ను ప్రేమిస్తే, వారి
తల్లుల తండ్రుల తరానికి నువ్వొక పతనమైన
విహంగానివి! అతిగా మ్రోగే మృదంగానివి!
నువ్వు తెల్లదొరవా? నల్లనయ్యవా?
నల్లని దొరైనా మా వంశీ లోలుని గానమాధుర్యాన్ని
మా జాతి అంతా పులకించి నేటికీ పూజిస్తున్నదే!
మా జాతిలోనన్నా పుట్టావు కాదు!
ఆడో ,మగో నలుపో, తెలుపో నీకే తెలియని
అంధకారంలో నీకు నచ్చని నీ జీవితాన్ని మార్చుకోలేక
ఎదిగిన వ్యక్తివో , ఎదుగుదల ఆగిపోయి
పసితనంలో నిలిచిపోయిన వింతశక్తివో !?
నీ వెవరివో నీకే తెలియని అంధకారబంధురమైన
ఆత్మలో నుంచి నువ్వు పలికించిన రాగాల
మాధుర్యము , నేటి జీవన జనారణ్యంలో
సెలయేరులా రసస్పష్టినీ నాద వృష్టినీ నింపుతుంది!
గుండెగుండెలో అలజడిని రేపి
కల్మశంలేని పసితనం కోసం నీ ఆరాటాన్నీ
శాంతి అహింసల కోసం నీ పోరాటాన్నీ
సంగీత ప్రపంచంలో నీ పేరునీ
చిరస్థాయిగా నిలుపుతుంది!
చరిత్రపుటల్లో వ్యక్తిగా నువ్వు అంతరించిపోవచ్చు!
కానీ సంగీత సమ్రాట్టుగా కలకాలం నిలుస్తావు!

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధర్

గాలి యలలపై విహగము వోలె సాగి
మబ్బుదున్కలలో కన్నుమరగినావు
ముఖమనోజ్ఞద్యుతులు వర్ణములుగ మారి
అందములు చిమ్మె హరివిల్లునందు దాగి

శార్కరము వంటి ధవళ పక్షములు విప్పి
హంసవై యరిగితివి నీలాంబరమున
బాధతో మదినుండి బాష్పములు రాలి
యావిరై గగనాభ్ర నైల్యమున కలసె

నాదు కన్నీరు కాల్వలై నదుల గలిసి
నిర్వికార మహాజలనిధిని జేరె
ప్రకృతి పైన నా కనుల కోపాగ్ని రగుల
తేజరిలు భానుబింబమ్ము తెల్లబోయె

గతము కన్నీటి జాలులో కలిసిపోయె
నేడు కనరాదు నాదు కన్నీటికడ్డు
రేపు మాత్రమీ వరదనెట్లాపగలను?
యుగయుగమ్ములు నీకయి పొగిలిపోదు

వచ్చు నినుజూచి మింటి యప్సరసలెల్ల
వరగళమ్ముల పల్కిరి స్వాగతమ్ము
వ్రాయ మొదలిడిరాహ్వాన పత్రమొకటి
కంటికింపుగ మనలనొక్కటిగ జేయ

కిట్టుడు

ఉమ చింతలపాటి

అందాల కిట్టుడు అందెల కిట్టుడు

అందుకోవాలంటే అందనే అందడు..

మువ్వల కిట్టుడు మురిపాలా కిట్టుడు

ముద్దాడుదామంటే మెరుపులా మెరిసి మాయమైపోతాడు

చిన్నారి కిట్టుడు చిట్టి మురళి కిట్టుడు

చేయి చాచి పట్టబోతే చమక్కు చుక్క ఐపోతాడు

చిరునవ్వుల కిట్టుడు చిందేసే కిట్టుడు

పలుకులో తేనె చిలికించే సుమస్వరాల కిట్టుడు

వేణుగానం తో మనసు దోచే దొంగ కిట్టుడు

కనులు మూసి కిలకిల నవ్వి దోగాడే సుమధుర కిట్టుడు..!